

Sve vas srdačno pozdravljam u ime Knjigovežnice 1924 i zahvaljujem prof. Ivančici Mihovilić kao i DHMZ-u na pozivu i sudjelovanju u programu Noć knjige , ove godine posvećena temi BUDUĆNOST KNJIGE.

Kako dolazim iz skoro sto-godišnje knjigovežnice, obiteljskog tradicijskog obrta, kao unuka osnivača, vjerute mi, da iamao, praktično gledano, - obiteljsko optimističko nasljeđe - vjerovanja u budućnost knjige!

Vjerojatno je tako razmišljao i moj djed, kada je prije 95 godina u Martićevoj uluici otvorio svoju knjigovežnicu.

Rođen je u Šibeniku (1896),i nakon školovanja u franjevačkom samostanu odlazi u Italiju, gdje u Padovi završava knjigoveški zanat.

Godinama sam razmišljala o tom izboru, zašto Padova?

A onda sam razmišljajući o još jednom rođenom šibenčaninu, kojemu se u posljednje vrijeme odaje dužno poštovanje, došla - knjigom- prvog rječnika hrvatskog jezika- do našeg velikana Fausta Vrančića ...koji je u 16 st. stekao obrazovanje na Sveučilištu u Padovi.

Ne želim povući neprimjerenu paralelu između sugrađana koje dijeli razdoblje od 4 stoljeća, ali sam istražujući otkrila da je Padova u vrijeme studiranja Fausta Vrančića bila najveći Sveučilišni centar, pa iako je spadala pod Veneciju, u to je vrijeme imala najveću knjižnicu u Europi, u kojoj su bila pohranjena sva tiskana i uvezana djela tog vremena. Sukladno tome imala je i najveći broj knjiogovežnica !!!

Tako je i krajem 19. i početkom 20.st. bilo najidealnije ići učiti knjigoveški zanat u Padovu!

Blago mom djedu, sigurno je bilo krasno učiti zanat u Padovi, prekrasna knjižnica, sveučilišni centar, sv. Ante Padovanski....idilično za maštati, ali uvijek neka realnost uđe u našu maštu i pokvari bajkovitost trenutka, pa je tako došao i I svjetski rat!

Poslijeratne godine bile su teške, djed, očito „vjerujući“ u budućnost svoga zanata, polako počinje ostvarivati svoj san. Praksu je stekao radeći u drugim knjigovežnicama i Beču, gdje kupuje polovne strojeve, dolazi u Zagreb, otvara svoju knjigovežnicu, paralelno i antikvarijat. Osniva obitelj, aktivno sudjeluje kao jedan od osnivača ceha i sekcije - knjigoveža, istovremeno stvarajući ugled i renome vlastite knjigovežnice. I onda opet - rat! II svjetski!

To je sve prošlost vezana uz mog djeda, a budućnost, posebno budućnost knjige i opstanak knjigovežnice bio je obitaljski „šmuk“ koji se prenosio iz generacije u generaciju.

Uspješno poslujući, stekavši ugled i renome, knjigovežnica je odoljevala raznim povijesnim previranjima, izmjenama režima i država, ratova, osobnih stradavanja, raznih kriza.... ali ostajući u istoj obitelji i na istoj adresi, sve do danas !

Uoči Domovinskog rata ja sam preuzela Knjigovežnicu i vjerujte mi, to je vrijeme kada sam najviše razmišljala (istina) o budućnosti knjigovežnice, ali indirektno i o budućnosti knjiga. Pa kome u ratu trebaju knjige???...stalno sam se pitala

Ali, radili smo cijelo vrijeme rata! Niti jedan dan, niti jednu uzbunu nismo bili zatvoreni, a interesantno je, da je u to vrijeme bilo najviše uveza diplomskih radova, magisterija, doktorata...kao da su se svi žurili to obaviti !

Sve se to prebrodilo, radilo se, manje nego prije, ali išlo je...do jednog novog trenutka, a to je pojava elektroničkih medija i interneta! To je bio najveći udar na poslovanje, odjednom je sve bilo dostupno preko interneta, smanjio se broj poslovnih knjiga, službenih glasila, knjižnice su sve manje naručivale, pa i uvezivale znanstvene časopise. I to je trenutak prave KRIZE !

Tu je BUDUĆNOST KNJIGE stvarno postla upitna?!

Trenutak kada je nasuprot vječnosti papirnate knjige stigla trenutačnost digitalne inačice. Staroj papirnatoj knjizi prijeti elektronska, prijeti joj on-line knjižnica na Googleu, prijeti joj digitalizacija. Pojavljuje se knjiga kao informacija, a ne kao estetika.

Knjige će nestati kada i čovjeka jer su jedno drugome nalik, jer su jedno s drugim u najbližem srodstvu, jer su jedno!

Piše M. Ivkošić

Kriza je pokosila cijelu državu, pa kako ne bi i jednu malu knjigovežnicu, no mi se nismo dali, marljivo smo radili, nije bilo lako, ali uz naše dugogodišnje mušterije koje su i same prolazile krizno razdoblje, ipak su pronalazile malo posla i za nas!

I onda se dogodio jedan prelomni trenutak, kada su se počele sve više donositi stare knjige pojedinačno i iz obiteljskih knjižnica, stara izdanja, raritetnih primjeraka, rječnici, slikovnice, kuharice, sa fakulteta, ispitnih literatura....

I u tom trenutku, sam shvatila da je budućnost knjige i u njihovom spašavanju i u tom smjeru usavršila svoje znanje popravljanja i restauriranja starih knjiga pod geslom : „VRATIMO KNJIZI ŽIVOT“!

Nas ne zanima muzej ili vitrina, nas zanima ruka,
ruka koja uzima svoju staru - novu knjigu i čita.

To je naš mali zanatsko - umjetnički doprinos budućnosti „žive“ knjige.
Najviše se popravljaju i spašavaju četiri vrste knjiga - kuharice, rječnici, molitvenici i biblije.
Pa ču zato za kraj izlaganja citirati o. Marka Glogovića, pavlina:

POSTOJE RAZLIČITE VRSTE KNJIGA. JEDNE ČITAMO S ODUŠEVLJENJEM,
DRUGE SAMO DRŽIMO NA POLICAMA, OD TREĆIH ODUSTANEMO ODMAH NA
POČETKU, A PONEKE ČITAMO I VIŠE PUTA. KNJIGE MOGU PROBUDITI I
REVOLUCIJU, A MOGU ZAVRŠITI I U PEĆI. KNJIGA JE LIJEK, ALI I ORUŽJE:
PISAC JE RAĐA KAO MAJKA SVOJE DIJETE, KNJIGA JE OTPORNA NA
MNOGE SILE, A „JAČA“ JE I OD SMRTI – PISAC UMIRE, NJEGOVO DJELO
TRAJE DALJE. ETO ZAŠTO SU NAM POTREBNE KNJIGE, DOBRE KNJIGE, A
NAMA KRŠĆANIMA SIGURNO JE ZNAKOVITO DA JE STVORITELJ SVU SVOJU
LJUBAV PREPISAO NA STRANICE JEDNE POSEBNE KNJIGE, BIBLIJE. AKO SE
GOSPODIN SLUŽI KNJIGOM I NJEGOVI TREBAJU ISTO ČINITI.